Ք.

Կը յամենամ այս ամէնուն վրայ, վասնզի կը հաւատամ, թէ կեանքէն ամէն վկայութիւն փշրանք մը հոգի է, զոր պարտաւոր ենք փրկել կորուստէ։ Մարդ, բարք, ոճիր, նախապաշարում, աղօթք,- բոլորը իրաւունքը ունին պատմութեան դամբարանին։ Անոնք, որ արտակարգ անխմաստութեամբ մը կեանքը կը կապեն միայն ու միայն սանկ երեսուն-քառասուն տարիներու ծիրին մէջ բովանդակուող ժամանակի կտորի մը, ատով պատժած կ'ըլլան իրենք զիրենք։ Աւելորդ է կեանքը չափել մեր տարիներուն մատնոցով։ Ատիկա ովկիանոսը մատնոցով պարպել պիտի նշանակէր։ Ատոր համար է, որ Մաթիկ Մելիքխանեանին հետ ուղղակի աղերս մը չունեցող սա վայրերը, բարքերը, անձերը կ'ընդունիմ վէպէն ներս։

Այդ մէկ հատիկ սրճարանին -չեմ նկարագրեր թըչուառական այդ բանն ալ, հողյատակ, թանձրորմ, միակ պատուհանով պատերուն տակ բոլորակի սաքուներով - ատուաձ, սարսափուած յաճախորդներէն, տակաւին, ամէն ամսագլուխը կանխող չաբթուն, հարկահաւաք պաշտօնեա՛ն։ Երեսին վրայ մորթի տեղ իրական սառատ[1] *մը*

(1) Մաղ, մեծ ծակերով, ցորեն մաղելու։